

KERBER BALÁZS
Conquest
(részlet)

Milyen hang mászik a kristályokon,
úszik a tavakon, milyen kéz érinti
a kitüremkedéseket, az álom keléseit,
púpjait. Milyen kéz ér a lebernyeghez,
egy szem tűnik át a réseken. Szerzett
szövetek. Az ujj arrébb húz egy
naprendszert, tágul a ködfelhő,
szakadni kezd, de nyomban enged
az ujj, és visszazsugorodik. Hang-
szálként bomlik elő a sebesség.
Ki markolja meg a hajót; vékony
bőr súrolja az ablakokat. Rebben
az űr. Mi tapogatja a fémet,
fogja a műszereket, hova húz
a nedves tapintás? Mint foglyul
esett madár, ficáncol a gép.

Ének az űr végén

[Csillagocska, vonzd a szekeret,
ereszd ki nyálkás sugaraid,
fogd meg és húzd, az utazó jó
úton van. Húzd magad felé,
hiszen már idetalált. Nem
lehetsz ügyetlen, jaj, csillagocska!
Mi tudatjuk a pontos helyét,
kék gombokon táncol az ujjunk,
és könnyű minden gomb!
Az utazó megérkezett. Átlépett
megannyi határvonalon,
elkerült minden kvazárt,
a ködökön is átverekedte magát,
a lila csomós tejszín ködökön,
és nem ütközött kisbolygóval.
Nem szédült el a méretektől,
a vöröslő gázóriásoktól sem,
és nem sebesítették üstökösök.
Ne légy ügyetlen, jaj, csillagocska,
boríts rá nyálkapalástot!]